

Никола Вапцаров

Епоха

Машини,
стомани,
машини
и масло, и пара,
и смрад.

В небето – бетонни комини,
в бордеите – призрачен глад.

Във Мексико златното зърно
изгарят във парни котли.
А роби, с напукани бърни,
събират го нощи и дни.

Гърмят елеватори.
Бодро
мотора
удари
юмрук
на времето
в старата
морда.
Разкъса „магичния кръг“
човека и днеска лети
от волната птица
по-бързо.
Но все пак живота гнети.
Живота без милост ни вързва
крилата със яки въжа,
задушават с отровната плесен
на своята стара ръжда.
И жадния устрем потиска
стоманена каска-небе.
А доле размирно се плиска
човешкото тъмно море.
Напразни лозунги за братството –
живота изправя стена.
Живота – изпечен развратник –
цинично отвърща: – Война! –
Война!
А безбоя от гладни?

Война!
А безцелната смърт?
А нашата бликаща младост,
която раздрусва светът?

Епоха на дива жестокост,
препускаща лудо напред.
Кипяща, стоманна епоха
пред прага на новия свет.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11407>]